

“M’he preguntat com una persona sense ideologia política pot fer-se terrorista”

Joan Cavallé (Alcover, 1958), es posa a la pell d'un terrorista: publica a Angle Editorial la novel·la *Contemplant el monstre*. A banda de l'obra narrativa, compta amb una desena d'obres teatrals estrenades.

—Heu volgut posar-vos a la pell d'un terrorista, a banda de fer la crònica detallada d'un atemptat sagnant. Un terrorista en general o un determinat tipus de terrorista?

—A mi no m'interessa cap terrorista relacionat amb el món del terrorisme internacional, m'interessa més la pregunta de com una persona normal que podia ser un de nosaltres i sense ideologia política pot assumir la violència extrema com a sortida de la seva situació. El terrorisme és un dels temes de la novel·la, però n'hi ha més. Més enllà de la violència, vol ser un retrat de la societat actual, de com funcionen els mitjans de comunicació i els mecanismes de poder.

—L'editorial ens ha fet saber que havíeu tingut desada la novel·la deu anys. Per què?

—La vaig enllestir en un moment que havia fet molt de teatre, de manera compulsiva i amb pressa, i vaig pensar que calia dir prou i aturar-me a reflexionar. I vaig decidir que em tornaria a mirar la novel·la al cap de dos o tres anys. Però llavors van aparèixer més complicacions, com ara canviar de feina, i després em vaig trobar que la novel·la xocava amb la realitat. La novel·la parla d'un atemptat de grans dimensions i es produeix l'atemptat de les Torres Bessones, i això em va obligar a retardar-ne l'edició. Després ve l'atemptat de Madrid, que té moltes coincidències amb la novel·la —no pas les polítiques—, i això la va ajornar uns quants anys més.

—No és arriscat de crear un terrorista que fugi dels paràmetres del terrorista que coneixem, sense fer-li patir cap atac de bogeria?

—Sí que és un terrorista poc corrent, però no és un terrorista inexistent, diguem. És un terrorista que disfressa de motius polítics uns motius personals, i això sí que existeix, no a les nostres latituds, però sí als Estats Units o a l'orient, persones que actuen per revenja o despit, o un tipus de xantatge. A més, la història és l'excusa per a parlar de més coses. El que m'inte-

Joan Cavallé publica la novel·la *Contemplant el monstre*, a Angle Editorial.

ressava del personatge és com es fa el monstre. I és ell mateix qui ho explica, que explica les fases per les quals ha passat.

—El terrorista neix o es fa?

—Es fa. És una persona normal que no és predestinada a matar ningú ni a ser especialment violenta, però enfila un camí sense retorn. La novel·la planteja el viatge que fa el personatge al seu interior per descobrir el monstre que tots tenim a dins, però que en la majoria de casos no es desperta. És un personatge que arriba a una situació límit. Hi ha persones que opten pel suïcidi i persones que aboquen cap als altres la seva insatisfacció, i casos que els ajunten tots dos, com els terroristes que s'immolen per convertir-se en màrtirs d'aquesta societat contra la qual protesten.

—La crònica de l'atemptat comença en un bar i després recorre escenaris diversos. Suposo que la novel·la podia haver començat també amb una escena de carrer, o en un pis, no?

—Sí, però el bar, a l'hora somorta i tranquil·la de la mitja tarda, m'oferia un ambient distès que de sobte és alterat per un ensurt, una cosa molt forta que se sent i deixa els clients en suspens. Era una manera que podia captar l'atenció del lector. D'una altra banda, he triat diversos escenaris perquè descriuen els diferents ambients de la ciutat. Diferents i complementaris. D'un despatx ministerial de crisi a un bar perifèric i marginal.

—Hi ha terroristes, com ha passat als Estats Units, paranoics, pertorbats, amb una visió esbiaixada de la realitat, en especial la política. Suposo que no volíeu això. El vostre terrorista té el cap ben collat sobre les espatlles, oi?

—Sí. I a més és culte. Coneix perfectament el món i té una perfecta consciència d'allò que passa i l'envolta, tot i que té una voluntat de protagonisme que en principi havia de satisfer amb uns altres mitjans i la frustració d'aquestes vies o projectes fa decantar la seva actuació cap a unes altres maneres d'actuar. El plantejament no era “això que explico ha passat”, sinó que la possibilitat es pugui donar. Aquesta actitud del personatge es pot donar i, per tant, d'alguna manera és també un cert avís.

Lluís Bonada